

Amnèsia

Minn duia set setmanes caminant sense rumb, no sabia on estava o a on anar; no se'n recordava de res, únicament d'unes imatges borroses i un soroll ensordidor; almenys creia saber el seu nom, gràcies a una medalla d'or que suposava que era seva.

Per sort acabava d'arribar a una petita ciutat. En ella hi havia un munt de criatures distintes, la majoria del seu tamany, la resta eren més petites que ell. Quan es va decidir a entrar-hi, es va adonar que era molt difícil no anar trepitjant a altres éssers mentre caminava, per la gran concentració de gent que havia als carrers.

-Eh! Tingues més cura semielf- li va dir amb menyspreu una criatura grassa que pareixia estar de molt mal humor, el qual havia xocat amb ell.

Bé, almenys ara sabia que era un semielf. No va tardar en arribar a un lloc a on quasi no havia ningú, aleshores va passar alguna cosa que el va distreure, cap a ell es dirigia una criatura de la seva alçada, amb les orelles curiosament puntiagudes, més inclús que les seves; ella, doncs era una dona, podia després de tot, considerar-se hermosa. Es va aturar davant d'ell i el va mirar als ulls; i abans que Minn pogués fer alguna cosa, la criatura es va posar a córrer. Minn es va adonar que en el seu petit puny tancat brillava alguna cosa daurada, ¡un moment!, Minn es va tocar el pit, ¡ LA SEVA MEDALLA D'OR!; aquesta criatura li havia agafat l'únic que posseïa! Minn es va posar a córrer darrera d'ella tan ràpid com podia, però era molt més ràpida que ell, anava cames ajudau-me carrer avall; poc a poc anava reduint la velocitat fins que es va ficar en un carreró prop de les murades de la ciutat. Minn, en arribar va guaitar i va observar que amb la rapinyaire hi havia altres dues criatures, ambdós homes sens dubte, una alta i esvelta que somreïa amb satisfacció mentre contemplava la medalla d'or, i l'altra era petita (a una persona d'alçada normal li arribaria per la cintura) i també tenia unes orelles enormes (tendrien un metre, metre i mig); la petita criatura estava botant d'un lloc a un altre pegant crits aguts.

-Ens donaran molt diners per això- deia el més alt - Bon treball Shira!

-Deixa'm! deixa'm veure'l! Per favor!- cridava el més petit de tots.

-Crec que això es meu- va dir Minn deixant-se veure.

-Ah! Hola, com estàs?- li va dir el més alt amagant la medalla d'or.

-Jo estic bé, però estaria millor si em donassis el que és meu - va contestar Minn.

-Ho sent però jo sóc un sanador i a no ser que estigués malalt, no puc ajudar-te.

-Escolta, tant m'és el que siguis, el que jo vull és la meva medalla d'or - va dir Minn ple de fúria.

El sanador es va haver d'adonar que no era bona idea enfurismar més en Minn.

-D'acord, tu guanyes, agafa el teu - va dir el sanador lliurant-li la medalla d'or a corre-cuita, davant la cara de sorpresa dels seus companys.

Minn estava disposat a anar-se'n, però aleshores el sanador el va aturar.

-Per què és tan important per a tu aquesta medalla d'or? - li va preguntar amb curiositat.

-Bé perquè, que jo sàpiga és la meva única pertinença.

-Què vols dir? - va preguntar el sanador sense entendre res.

- Doncs, que crec que estic malalt - va admetre Minn amb molt de pesar.

- Quin símptomes tens? - va tornar a preguntar el sanador amb aire d'expert.

- No tinc records de res des de les últimes set setmanes.

- De res?, ni de la teva infància, o d'on ets, o d'on véns?

Minn va dir que no amb el cap.

- Això no és cap malaltia, això és amnèsia!, i em sap greu però no puc ajudar-te.

- És clar, perquè ets un estafador - va afirmar Minn

- Jo no sóc cap estafador! - va cridar indignat el sanador.

- Escolta, no tindrè records, però no sóc estúpid! - va contestar Minn de manera dolenta.

- Silenci!! - va cridar Shira, la criatura que li havia agafat la medalla d'or - si seguïu cridant d'aquesta manera vendran els guàrdies de la ciutat.

Aleshores es va escoltar un soroll metàl·lic acompanyat de passes.

- Tard - va dir la sense aire, la criatura més petita.

- Bé, si et dic la veritat, puc ajudar-te, però abans has de fer una cosa - va dir de seguida el sanador.

- El què? - va preguntar Minn impacient.

I aleshores per l'entrada del carreró van aparèixer unes criatures altes i robustes que duïen armadures de metal brillant; Minn va suposar que aquells eren els guàrdies.

- Corre! - li va cridar el sanador a Minn ple de pànic.

Tots varen fer el que va dir, inclús els guàrdies, sort que aquests es varen posar a córrer darrera ells. L'únic problema era que aquell carreró no tenia sortida, però aleshores va veure que el més petit d'ells pujava pel mur que els tancava el pas amb molta habilitat, igual que Shira, el sanador també va començar a pujar, l'únic que aquest era un poc més lent i negat que la resta. Minn no va tenir més remei que intentar escalar pel mur, i sorprenentment es va adonar que era el més ràpid i hàbil escalant. Quan tots varen arribar a dalt, no sabien què fer, així que varen decidir fugir per les teulades de les cases fins arribar a les murades de la ciutat.

- Bé! – va dir el sanador quan es varen encamellar en la part més alta de la murada- ara hem de botar .
- Botar? – varen preguntar a l'uníson Minn, Shira i la petita criatura.
- Tranquils, botarem en aquell carro replet de palla – va contestar el sanador senyalant un carro que anava tirat per dos ponis.
- A la de tres? – va preguntar el més petit.

Tots varen dir que sí amb el cap preparats per botar.

- Una, dos..., ...Tres! – va cridar el petit.

En botar, Minn va sentir que l'estómac li pujava fins la gargamella. Per sort, i després de la gran alçada des de la qual havien hagut de botar, l'aterratge va ser suau, però sí un poc brusc.

Quan tots estaven recuperant l'aire varen escoltar passes i varen decidir cobrir el carro amb una tela per a que no els veiessin.

- Per cert, no ens hem presentat, em dic Jack i tu deus ser Minn – va dir el sanador.
  - Com saps el meu...? – va començar a preguntar Minn, però Aleshores se'n va enrecordar que en la medalla d'or posava el que devia de ser el seu nom.
  - Jo sóc Dingo – va dir amb alegria el més petit de tots.
  - I jo Shira, Shira Espanta-sogres – va dir amb dolçura la rapinyaire.
  - Espanta-sogres? – va preguntar Minn estranyat amb un somriure.
  - Sí, els Kenders tenen aquesta mena de cognoms, i el més sorprenent és que els duen amb molt d'orgull – va contestar Jack.
  - Kenders? – va preguntar Minn.
  - Ja saps, petits rapinyaires.

Minn va alçar les celles.

- Oh, és clar! L'oblidaràs, tens amnèsia. Veuràs els Kenders són rapinyaires per naturalesa, roben sense adonarse'n, tenen el tamany de Dingo, però Shira és una semiKender, per això és més alta. Ah, sí! l'oblidarà, Dingo és un follet i jo un humà, el mateix que els guàrdies que ens han perseguit. Sols una cosa més, tu ets un elf o semielf?
  - Un semielf, almenys això em va dir...eh...humà crec, per què m'ho preguntes?
    - Perquè els elfs i semielfs sols es diferencien en una cosa, la seva alçada, i com tu estas tombat durtava – es va explicar Jack.

Aleshores es va fer el silenci, perquè es varen escoltar passos pesats i lents que s'apropaven al carro; Minn, Jack, Shira i Dingo es van amagar entre la palla i es van ajupir bé.

- Esper que no llevin la tela – va dir Shira entre dents.

El carro va començar a moure's i en poc temps varen augmentar la velocitat per allunyar-se depressa de la ciutat. Després d'un temps Shira va decidir mirar i aixecant un poc la tela va mirar qui duia el carro; tots esperaven la seva resposta, quan repentinament va començar a tremolar, Jack es va tirar damunt d'ella i li va tapar la boca el més silenciosament que va poder.

- Calla, si ens descobreixen estam morts – va dir fluixet en Jack espantat.

Minn va decidir xafardejar un poc, així que es va apropar a Jack i Shira. Quan va mirar als genets es va quedar de pedra, davant d'ells havia dos rèptils grassos i forts de forma humana i amb petites ales de drac.

- Draconians – li va dir fluixet Jack a l'orella .- Si ens descobreixen, ens mataran i ens prendran per dinar.

Els tres es tornaren a cobrir amb la palla, esperant la mínima per fugir. El carro es va aturar quan ja feia temps que era fosc, els quatre varen decidir quedar-s'hi un poc més en el carro, perquè tenien la sensació que alguna cosa no anava bé; després d'unes hores Dingo va decidir sortir a inspeccionar, i després de donar camp lliure, tots van sortir del carro, començant a llevar-se la palla que duien damunt.

- Quin fàstic – va rumiar Jack – duc palla fins als calçons.

Shira el va mirar empipada i arrufant les celles.

- Ho sent però, què vols que digui si és la veritat?

Minn va riure i Aleshores alguna cosa va xocar amb ell i el fer caure a terra.

- Eh! – es va queixar ell.

- Ho sent molt, però sense llum no veig res – es va disculpar Dingo.

Jack va rebostejar a les bosses que duia penjades en el cinturó de la seva túnica.

- Agafa això – va dir – aquesta fusta és molt flexible i no es crema, fes un cucurutxo i fica-la dins la palla.

Dingo va fer el que li va dir Jack i després va escopir damunt la palla i sorprenentment, la palla es va encendre.

- És la cosa bona que té ser un follet, la nostra saliva pren tot tipus de material que estigui sec – va dir Dingo, posant-se com una tomàtiga.

Dingo va començar a mirar tot el que estava al seu voltant; se trobaven dins d'una tenda de campanya molt grossa plena de capsos i al terra hi havia molts bassals que brillaven per la llum de la torxa.

- Què posa aquí? – va preguntar Shira, que estava mirant una de les capsos.

- Espera que et doni llum – va contestar Dingo, apropant-se a ella.

- A veure, a veure – va començar a lletgir Dingo – Di...na...mi...

Aleshores Dingo va proferir un crit tan agut, que tots varen tenir por que els explotaren els tímpanos.

- Què ha estat això? – va preguntar una veu greu.

- Venia de la botiga d'explosius! – va respondre una altra veu.

- Bona l'has feta Dingo – li va reprimir Shira.

- No és culpa meua que pegui aquests crits – va dir Dingo – vénen d'herència.

I una altra vegada se varen sentir unes passes pesades, però aquesta vegada un poc més ràpides i per desgràcia, arribaren a veure els draconians cara a cara.

- Intrusos – va dir un d'ells ensenyant les seves dents grogues i afilades.

- Sí, i molt apetitoses – va dir l'altre.

Jack va empal·lidar i va empassar-se la saliva.

- Corr – va dir fluixet Shira tremolant.

Tots van córrer per la tenda per arribar a l'altre costat.

- No hi ha sortida! – va cridar Minn.

- Atravessaren la tela de la tenda! – li va contestar Jack.

- I si no es trenca? – va preguntar Shira.

- Resa perquè sí! – va dir Jack.

Aleshores Dingo va ensopegar i va caure a terra, i la seva torxa va acabar en un bassal que per desgràcia es va incendiar i va fer que s'extengués a altres bassals.

- Aquest bassal són de líquid inflamable! – va dir Dingo entre crits.

Tots corrien quant podien mentre els dos draconians els perseguien. Quan van arribar a l'altre costat de la tenda es varen tirar a pes contra la tela, que afortunadament es va rompre, però no se'n van detenir i van seguir corrent fins al bosc i quan estaven arribant al costat del bosc, la tenda va explotar i va incendiar tot el campament de draconians.

- Bé, un campament de draconians menys – va dir amb sorna Jack.

Tots varen riure amb un somriure nerviós.

- Bé, i ara, por on anam? – va preguntar Dingo.

- L'únic que record és un soroll ensordidor i aigua movent-se molt de pressa – va contestar Minn.

- És clar!, una cascada, d'això te'n recordes – va dir Shira.

- Aleshores, quin és millor lloc per on començar a buscar que per les cascades negres?, són les més grosses i perilloses que hi ha per aquí.

Tots van assentir i varen posar rumb a les cascades negres per un camí, ple de perills i de criatures desconegudes per a Minn, a la recerca dels seus records.